

Církevní dějiny Chabařovic

(Karbitzer Kirchenwesen)

Gustav Símon
čestný občan Chabařovic
(Ehrenbürger der Stadt Karbitz)

Karel Prošek

Autor: Gustav Simon, Karbitz 1926

Zdroj textu/
Quelle: Heimatkunde des Aussig-Karbitzer Bezirkes,
ročník / Jahrgang 1926

Vydavatel /
Herausgeber: vlastním nákladem Karel Prošek, 80 ks /
im Selbstverlag Karel Prošek, 80 Stück

Překlad/
Übersetzung: © Karel Prošek

Tisk / Druck: Tigris, s. r. o., Zlín

ISBN 978-80-270-2469-8

*„Kolik jen mocností se v průběhu dějin snažilo – a snaží – zničit církev jak zvnějšku, tak zvnitřku, ale všechny budou zničeny a církev zůstane naživu a bude přinášet plody, zůstane nevysvětlitelně pevnou, aby - jak říká sv. Pavel - mohla provolávat: „Jemu bud' sláva na věčné věky!“ (2 Tim 4,18). Všechno pomijí, Bůh trvá. Vskutku, pominula království, pominuly národy, kultury, ideologie a mocnosti, avšak církev založená na Kristu navzdory tolika bouřím a mnoha našim hříchům zůstává věrna pokladu víry ve službě, protože církev není papežů, biskupů, kněží a ani věřících, nýbrž je jediné Kristova. Jedině ten, kdo žije v Kristu, zakládá a hájí církev svatostí života podle Petrova a Pavlova příkladu.“ **Papež František***

*„Wie viele Mächte haben im Laufe der Geschichte versucht - und versuchen - die Kirche sowohl von außen als auch von innen zu zerstören. Aber alle werden zerstört und die Kirche bleibt leben und Früchte tragen. Sie bleibt unerklärlich fest, damit sie - wie der heilige Paulus sagt - rufen kann: „Ihm sei der Ruhm auf alle Zeiten!“ (2 Tim 4, 18). Alles vergeht, der Gott dauert fort. In der Tat, Königreiche, Nationen, Kulturen, Ideologien und Mächte sind vergänglich. Aber die auf Christus aufgestellte Kirche bleibt trotz den vielen Stürmen und vielen unseren Sünden treu dem Glaubensschatz im Dienst, weil die Kirche gehört nicht den Päpsten, Bischöfen oder Priestern und auch nicht den Gläubigern, sondern einzig und allein dem Kristus. Allein nur der, der in Kristus lebt, gründet und verteidigt die Kirche mit Heiligtum des Lebens nach dem Vorbild von Peter und Paul.“ **Papst Franziskus***

Einleitung

Mit diesem Buch möchte ich den Lesern aus Karbitz und Anderen einige Informationen aus der Geschichte der Karbitzer Kirche sowie der kirchlichen Bauten zugänglich machen, die am Ende seines Lebens Gustav Simon aufgeschrieben hat. Dieser Ehrenbürger der Stadt Karbitz, der aufgrund der Vertreibung der deutschen Bevölkerung nach dem zweiten Weltkrieg in Vergesseneheit geraten ist, würde für sein Werk für unsere Stadt viel mehr Aufmerksamkeit und Anerkennung verdienen. Leider erfahren unsere Kinder in den Schulen über die Geschichte unserer Region und Gemeinde fast gar nichts. Ich fühle ein Bedürfnis, dies mindestens teilweise zu kompensieren.

Ich möchte mich hiermit beim Herrn Pfarrer Voleský für die Rezension des Büchleins und vor allem aber für seine Arbeit für unsere Kirchengemeinde bedanken.

Ein Dank gehört auch den Mitgliedern unseres „Karbitzer Vereines“, der sich mit der Verarbeitung der Karbitzer Geschichte beschäftigt. Seine Mitglieder sind Ing. Stanislav Sochocký, Frau Hana Nejedlá, Frau Evženie Arnoštová, Frau PhDr. Věra Hladíková und Herr Jiří Hála. Eine ausgezeichnete Informationsquelle sind die Karbitzer Fotochroniken von Jiří Hála. Viele interessante Informationen und Anmerkungen erhalten wir auch von Jaroslav Zeman. Die allererste Übersetzung der Geschichte über die Schwarze Mutter Gotte und den deutschen Originaltext hat uns Herr Karel Frank aus Türmitz gegeben. Ein großes Dankeschön verdient auch Peter Taubert aus Dresden, ein aus Karbitz stammender Restaurator, der uns im Kampf gegen Holzwurm in der Karbitzer hilft. Er hat darüber hinaus auch die Herausgabe dieses Buches unterstützt.

Herr Pfarrer Voleský sagt zu dem Büchlein Folgendes:

„Das Büchlein, dass uns hier in die Hände kommt, ist zwar physisch klein, aber was den Inhalt anbelangt zweifellos groß. Wir erfahren hier viele interessante Informationen sowohl von der nahen als auch weiten Vergangenheit des Christentums in Karbitz und Umgebung. Die Publikation erzählt Geschichte der Pfarrei bereits seit der Mitte des 14. Jahrhunderts, was die Zeit der Herrschaft des Kaisers Karl IV. ist. So weit können wir dank dieser Schrift in die Geschichte unserer Stadt tauchen. Zwar in einem eingeschränkten, jedoch breitem Blick, nämlich der Präsens des christlichen Glaubens in der Gegend.

Dankbares Dankeschön Herrn Karel Prošek, der uneigennützig und mit begeistertem persönlichen Einsatz diese Publikation nicht nur verarbeitete, sondern auch ihre Herausgabe ermöglichte. Der Mensch verliert sich und orientiert sich schwer in seinem Leben, falls er sich nicht bemüht zu seinen Wurzeln durchzudringen. Möge diese kleine Publikation uns mindestens ein bisschen helfen, unsere Wurzeln zu entdecken, die sich oft in ferner Vergangenheit verstecken.“

Úvod

Touto knížkou bych rád čtenářům z Chabařovic i ostatním zpřístupnil informace o dějinách chabařovické církve a církevních staveb, které sepsal na sklonku svého života Gustav Simon. Tento čestný občan města Chabařovice, který v důsledku odsunu německého obyvatelstva po druhé světové válce upadl v zapomnění, by si zasloužil za svou práci pro naše městečko mnohem více pozornosti a uznání. Bohužel ve školách se naše děti o dějinách našeho kraje a obce téměř nic nedozvědí. Cítíme potřebu to alespoň částečně napravit.

Chtěl bych tímto poděkovat panu faráři Voleskému za recenzi knížky a hlavně za jeho práci pro naši církevní obec.

Poděkování patří také členům našeho „chabařovického spolku“, který se zabývá zpracováním chabařovické historie. Jeho členy jsou Ing. Stanislav Sochocký, paní Hana Nejedlá, paní Evženie Arnoštová, paní PhDr. Věra Hladíková a pan Jiří Hála. Výborným zdrojem informací jsou chabařovické fotokroniky Jiřího Hály. Mnoho zajímavých informací a podnětů dostáváme také od Jaroslava Zemana. První překlad povídaní o Černé Matce Boží a německý originální text poskytl pan Karel Frank z Trmic. Děkuji také Peteru Tauberovi z Drážďan, restaurátorovi pocházejícímu z Chabařovic, který nám pomáhá bojovat proti červotoči v chabařovickém kostele. Podpořil nás také při vydání této knížky.

Pan farář Voleský ke knížce říká následující:

„Knižka, která se nám zde dostává do rukou, je sice fyzicky malá, ale co do obsahu je bezpochyby veliká. Dozvídáme se zde mnoho velmi zajímavých informací jak o nedávné, tak o velice vzdálené minulosti křesťanství v Chabařovicích a jejich okolí. Publikace vypráví stručné dějiny farnosti již od poloviny 14. století, což je doba vlády císaře Karla IV. Tak hluboko se můžeme díky tomuto spisu ponořit do dějin našeho města, samozřejmě v určitém omezeném, i když širokém pohledu, totiž přítomnosti křesťanské víry v oblasti.

Vděčné poděkování panu Karlu Proškovi, který nezištně a s nadšeným osobním nasazením tuto publikaci nejen zpracoval, ale též umožnil její vydání.

Člověk se jaksi ztrácí a těžko orientuje ve svém životě, pokud se nesnaží proniknout ke svým kořenům. Kéž i tato malá publikace nám pomůže alespoň trochu poznávat naše kořeny, které se často skrývají v dávné minulosti.“

Gustav Simon †.

Dienstag, den 2. Dezember 1930, starb um 3¹/₆ Uhr abends, unser langjähriger Mitarbeiter Oberlehrer Gustav Simon im 81. Lebensjahre. Bis in die letzten Jahre seines Lebens erfreute er sich bei guter Gesundheit einer unermüdlischen Schaffenskraft, erst nach einem Unfall begann er zu kränkeln und starb nun nach längerem Leiden. Er hat sich als Verfasser einer Geschichte der Stadt Karbitz um diesen Ort besonders große Verdienste erworben, weshalb ihn auch die Stadtgemeinde Karbitz zum Ehrenbürger ernannte. Mehrere Jahre führte er auch in musterhafter Weise das Gedenkbuch von Karbitz, das von ihm angelegt wurde. Daneben schrieb er für die „Beiträge zur Heimatkunde des Auffig-Karbitzer Be-

zirkes“ zahlreiche Aufsätze über Karbitz und Umgebung. Im Jahre 1911 ist von ihm auch ein Buch über die Schlacht bei Kulm im Jahre 1813 erschienen. Als Geschichtsschreiber nahm er selbstverständlich auch regen Anteil an den Bestrebungen der Arbeitsgemeinschaft für Heimatforschung in Auffig wie auch des Deutschen Verbandes für Heimatforschung und Heimatbildung in der Tschechoslowakischen Republik. Ein Lebensbild des Verstorbenen ist im Auffiger Jahrbuch und Kalender für 1928, S. 80 ff, erschienen.

Der Verstorbene wirkte lange Jahre als Oberlehrer in Schwaz, über welchen Ort er ebenfalls eine Geschichte verfaßte, wofür ihn die dortige Gemeinde zum Ehrenbürger ernannte. Die Jahre seines Ruhestandes verlebte er im väterlichen Hause Nr. 315 in Karbitz. Er ist auch Mitbegründer des Karbitzer Museumsvereines, des deutschen Turnvereines und des deutschen Gesangvereines in Karbitz, deren Ehrenmitglied er war. Er gehörte aber auch noch anderen gemeinnützigen Vereinen und Körperschaften an. Durch sein leutseliges Wesen erfreute er sich bei der gesamten Bevölkerung großer Beliebtheit. Er hinterläßt drei Söhne in angesehenen Lebensstellungen.

Das Begräbniß fand Freitag, den 5. Dezember 1930 nachmittags 3 Uhr vom Trauerhause Nr. 315 am zweiten Stadtplatz in Karbitz auf den dortigen Friedhof statt, wo er in derselben Gruft beigesetzt wurde, in

Gustav Simon - čestný občan města Chabařovice

Gustav Simon se narodil 4.9.1850 v Chabařovicích v rodině zdejšího pekaře Josefa Simona. Po absolvování učitelského ústavu v roce 1868 začal učit na obecné škole v Petrovicích. Ve školním roce 1869-1870 učil v Chabařovicích, v letech 1870 - 1876 v Teplicích. V roce 1876 byl jmenován řídícím v Ledvicích u Bíliny a konečně od roku 1888 až do svého odchodu do důchodu v roce 1909 byl řídícím školy ve Světcí u Bíliny. V roce 1913 se vrátil zpět do Chabařovic.

Simon si již jako mladý učitel oblíbil historii a již od 70. let 19. století začal sbírat materiály k vlastivědě míst, v nichž působil. Vedle velké řady studií a drobnějších článků k dějinám rodného města Chabařovic a okolí v ústeckých regionálních vlastivědných publikacích samostatně vydal knihu o bitvě u Chlumce 1813 pod názvem „Die Kriegserreignisse zwischen Teplitz und Pirna im August 1813, die Schlacht bei Kulm und das Gefecht bei Arbesau“. V roce 1922 vydal Simon vlastním nákladem své celoživotní dílo „Geschichte der Stadt Karbitz“.

V jeho nekrologu, který vyšel v *Beiträge zur Heimatkunde des Aussig-Karbitzer Bezirkes* / Příspěvky k vlastivědě Ústecko-chabařovického okresu v roce 1930, sešitu č. 4, je o něm napsáno následující.

V úterý 2. prosince roku 1930 zemřel v 17.45 hodin večer náš dlouholetý spolupracovník vrchní učitel Gustav Simon. Zemřel v 81 letech svého života. Až na poslední roky svého života se těšil dobrému zdraví a neúnavné tvořivé síle. Až po svém úrazu začal stonat a zemřel po delší nemoci. Velkou měrou se zasloužil o naše město sepsáním *Geschichte der Stadt Karbitz* / Dějiny města Chabařovice v roce 1922. Z tohoto důvodu byl městskou obcí Chabařovice jmenován čestným občanem města.

Dlouhá léta vedl příkladným způsobem Pamětní knihu Chabařovic / *Gedenkbuch von Karbitz*, kterou také založil a začal rokem 1890. Kromě toho napsal také pro časopis *Beiträge zur Heimatkunde des Aussig-Karbitzer Bezirkes* / Příspěvky k vlastivědě Ústecko-chabařovického okresu řadu článků o Chabařovicích a okolí. V roce 1911 vydal knihu o bitvě u Chlumce z roku 1813 / *Schlacht bei Kulm im Jahre 1813*. Jako dějepisec se účastnil aktivit Pracovní skupiny pro vlastivědný výzkum v Ústí nad Labem / *Arbeitsgemeinschaft für Heimatforschung in Aussig*,

der auch seine ihm im Tode vorausgegangene Gattin beerdigt worden war. Groß war die Zahl der Leidtragenden aus Karbitz, aber auch aus der Ferne waren Freunde des Verstorbenen herbeigeeilt. Nach Abingung eines Chorals durch den Karbitzer Gesangsverein unter der Leitung ihres Chormeisters Dr. Kastel hielt zunächst Herr Pfarrer Röttig eine Grabrede, in der er die Verdienste des Verstorbenen als Jugenderzieher, Regenschori Mitbürgers und Chronisten der Stadt Karbitz feierte. Dr. Umlauft aus Aulzig dankte ihm namens des Deutschen Verbandes für Heimatforschung und Heimatbildung in der Tschechoslowakischen Republik und namens der Arbeitsgemeinschaft für Heimatforschung im Bezirke Aulzig für seine langjährige Mitarbeit auf dem Gebiete der Heimatgeschichte und verwies darauf, daß sich der Verstorbene durch seine Geschichtswerke über Schwaz und Karbitz bei der Nachwelt selbst ein unvergängliches Denkmal gesetzt habe. Für seine Mitarbeit bei der Gründung des Karbitzer Heimatmuseums dankte ihm Gärtnereibesitzer Josef W. Strache, für seine der deutschen Turnerschaft geleistete Treue, Fachlehrer Franz Fischer. Endlich feierte der Karbitzer blinde Heimatdichter Wenzel Hader den Dahingegangenen in schwungvollen Worten als unvergeßlichen Sohn unserer Heimat und unseres Volkes. Nach diesen Reden nahmen die Trauergäste von seinem Grabe Abschied. — Durch den Karbitzer Museumsverein wird am 2. Jänner 1931 ein Gustav-Simon-Gedächtnisabend abgehalten werden. Reinertrag zur Anbringung einer Gedenktafel an seinem Wohnhause wendet werden soll.

stejně jako Německého spolku pro vlastivědný výzkum a vzdělání v Československé republice / *Deutscher Verband für Heimatforschung und Heimatbildung in der Tschechoslowakischen Republik*.

Gustav Simon působil dlouhá léta také jako vrchní učitel ve Světci / *Schwaz*. Pro tuto obec napsal v roce 1909 knihu o jejich dějinách, která se jmenovala *Geschichte von Schwaz*, za což mu bylo také ve Světci uděleno čestné občanství.

Léta svého důchodového věku strávil v otcovském domě číslo 315 v Chabařovicích. Je také spoluzakladatelem chabařovického muzejního spolku / *Karbitzer Museumverein*, německého tělovýchovného spolku / *Deutscher Turnverein*, německého pěveckého spolku / *Deutscher Gesangverein*, jejichž byl čestným členem. Byl však také členem dalších dobročinných spolků. Díky své veselé povaze byl mezi obyvateli Chabařovic velmi oblíbený.

Jeho pohřeb se konal v pátek dne 5. prosince 1930 odpoledne v 15 hodin. Smuteční průvod na hřbitov začal u domu číslo 315 na druhém náměstí v Chabařovicích. Na hřbitově byl uložen do hrobky vedle své manželky. Pohřbu se zúčastnilo mnoho lidí z Chabařovic a okolí. Po zpěvu chorálu chabařovickým pěveckým spolkem pod vedením jejich mistra Dr. Kastela pronesl řeč nejprve farář Röttig, který ve své řeči vyzdvihl zásluhy zemřelého jako učitele mládeže a kronikáře. Dr. Umlauft z Ústí nad Labem poděkoval jménem Německého spolku pro vlastivědný výzkum a vzdělávání v Československé republice a jménem Pracovní skupiny pro vlastivědný výzkum v Ústí nad Labem za jeho dlouholetou práci na poli dějin vlasti a zdůraznil, že Gustav Simon si svými díly o dějinách Světce a Chabařovic navěky vytvořil neminoucí pomník. Za jeho práci při založení chabařovického muzea mu poděkoval majitel zahradnictví Josef W. Strache. Poděkoval mu také odborný učitel Franz Fischer za jeho činnost v tělovýchově. Nakonec ho oslavoval ve své řeči slepý chabařovický básník Wenzel Hacker.

V lednu 1931 se konal vzpomínkový večer na Gustava Simona, který byl pořádán z iniciativy chabařovického muzejního spolku. Čistý výnos večera byl použit k vytvoření pamětní desky, která byla umístěna na domě Gustava Simona.

Karbißer Kirchenwesen.

Don Gustav Simon, Karbiß.

Nach den Ausführungen Anton Frinds in seiner „Kirchengeschichte Böhmens“ (Bd. I, S. 88) wäre die Errichtung der alten katholischen Pfarre in Karbiß und der Bau der ersten Kirche im Orte in das elfte Jahrhundert zu verlegen, doch fehlt uns aus jener Zeit leider jede darauf bezügliche Nachricht. Erst i. J. 1352 wird diese alte Pfarre das erste Mal urkundlich erwähnt, u. zw. in dem Verzeichnisse betreffend den Kirchenzehent der einzelnen Pfründen Böhmens.

Nach der kirchlichen Einteilung des Landes gehörte unsere Gegend zum Archidiaconate Bilin, das in die Dekanate Bilin und Aussig eingeteilt wurde, dem auch die Pfarre Karbiß einverleibt war. Diese hatte gleich den Pfründen Skt. Adalbert in Aussig und jener in Graupen einen jährlichen Zehent von 36 Groschen zu entrichten.

Der erste Karbißer Pfarrer (Pleban, Leutpriester), dessen Name uns bekannt ist, hieß Heinrich. Er verzichtete wahrscheinlich gegen das Ende des Jahres 1361 auf sein Amt. Nun schlug der Kirchenpatron Slawko von Riesenburg, zu dessen Herrschaft Riesenburg das damalige Dorf Karbiß gehörte, für die erledigte Pfründe einen deutschen Priester aus der Meißner Diözese namens Dietrich (Theodricus) aus Rotstein vor, welcher auch am 14. Feber 1362 die oberhirtliche Bestätigung erhielt und von dem Türmißer Pfarrer Niklas (?) in sein Amt eingeführt wurde¹⁾.

Aber schon im nächsten Jahre nahm Dietrich eine Stelle in Burghardtsdorf in seinem Heimatlande Meissen (Sachsen) an. Sein Nachfolger Johann, genannt Pocz, aus Aussig, wurde am 30. Oktober 1363 bestätigt und vom Kulmer Pfarrer Buschek (?) eingeführt. Das Vorschlagsrecht hatte diesmal Borso von Riesenburg ausgeübt. Johann verzichtete nach etwa dreijähriger Amtstätigkeit auf seine Stelle, die nun auf Vorschlag Borsos von Riesenburg Konrad aus Prießnitz erhielt, bestätigt am 4. Jänner 1367.

¹⁾ Tingl, lib. conf. I., S. 169.

Církevní dějiny Chabařovic

Podle pojednání Antona Frinda v jeho *Kirchgeschichte Böhmens / Církevní dějiny Čech* (svazek I., str. 88) by bylo možné datovat zřízení staré katolické fary a stavbu prvního kostela do jedenáctého století, avšak bohužel nám k tomu z té doby chybí jakákoliv písemná zpráva. Až v roce 1352 je tato stará farnost poprvé listině zmiňována a sice v soupisu týkajícího se církevního desátku jednotlivých obcí.

Podle církevního rozdělení země patřil náš kraj do arcidiakonátu Bílina, který byl rozdělen na děkanáty Bílina a Ústí, do kterého byla zahrnutá také farnost v Chabařovicích. Tato farnost musela ročně odvádět stejnou částku desátku jako svatý Vojtěch (*St. Adalbert*) v Ústí nad Labem a krupská farnost, tedy 36 grošů.

První chabařovický farář (plebán), jehož jméno je nám známé, se jmenoval **Heinrich**. Svého úřadu se vzdal pravděpodobně koncem roku 1361. Poté navrhl církevní patron **Slawko von Riesenburg**, k jehož panství Riesenburg (sídlo panství na hradě Rýzmburk nad Osekem) tehdy vesnice Chabařovice patřila, německého duchovního z míšeňské diecéze jménem **Dietrich (Theodricus) z Rotsteinu**. Ten obdržel dne 14. února 1362 pastýřské potvrzení a byl uveden do úřadu trmickým farářem Niklasem.¹⁾ Ale již v dalším roce přijal Dietrich místo v Burghardtsdorfu ve své domovské Míšni.

Jeho nástupcem byl **Johann, zvaný Pocz z Ústí (Pocz aus Aussig)**. Byl potvrzen 30. října 1363 a chlumeckým farářem Buschekem uveden do úřadu. Navrhovací právo tentokrát vykonával Borko z Riesenburgu. Johann se vzdal asi po třech letech v úřadě svého místa. Na návrh Borka z Riesenburgu obdržel farářský úřad **Konrad aus Prießnitz**, který byl potvrzen 4. ledna 1367.

¹⁾ Cingl, lib. conf. I., str. 169

Wie lange er auf seinem Posten aushielt, ist unbekannt. Das Gleiche gilt von seinem Nachfolger Kaspar. Von diesem wissen wir nur, daß er mit dem Pfarrer Bartholomäus in Strahň bei Saaž im Jahre 1385 einen Pfründentausch einging. Der Letztgenannte erhielt die erzbischöfliche Bestätigung für Karbiž am 30. Oktober 1385 und wurde von dem Graupner Pfarrer Niklas in sein Amt eingeführt. Das Vorschlagsrecht übte Siegmund von Koldiž, einer der Herren von Graupen, aus, nachdem Karbiž vor kurzem an diese Herrschaft gekommen war. Die Amtstätigkeit dieses Priesters war aber nicht von langer Dauer. Er warb sich mit Erfolg um eine andere Stelle und mit Zustimmung Siegmunds von Koldiž wurde Martin aus Prag, Kapellan des Bischofs von Kamenz, am 4. November 1387 zum Pfarrer in Karbiž ernannt. Dieser verließ Karbiž im Jahre 1396. Ihm folgte Heinrich aus Zwickau, Naumburger Diözese, also ein Deutscher (bestätigt 7. August 1396). Er war durch den neuen Herrn von Karbiž, Afterlehenbesitzer Michael, Burggraf in Graupen, vorgeschlagen worden. Heinrich starb nach kaum vierjähriger Tätigkeit in Karbiž. Sein Nachfolger Johann aus Zwickau, Naumburger Diözese, also ebenfalls ein Deutscher, erhielt die oberhirtliche Bestätigung am 25. Jänner 1401. Gelegentlich der Erstattung des Vorschlages nannte er sich Michael „von Tagerwiž“. Johann wurde durch den Graupner Pfarrer Peter Mollitoris in Karbiž eingeführt. Nach dessen Verzichtleistung bekam auf Vorschlag Michaels die erledigte Stelle Johann aus Teczelicz, welchen nach seiner Bestätigung (13. Jänner 1407) ebenfalls der Graupner Pfarrer hier einführte. Johann hatte die Karbižer Pfarre bis 1415 inne, in welchem Jahre er starb. An seine Stelle trat Nikolaus aus Lippan, der am 29. Oktober 1415 bestätigt wurde. Den Vorschlag hatte diesmal Konrad von Mansdorf, Burggraf in Graupen, erstattet. Nikolaus starb ebenfalls in Karbiž. Nun wurde auf Vorschlag des Johann (Hans) von Koldiž Jakob aus Rakoniž zum Pfarrer in Karbiž ernannt (bestätigt am 30. Jänner 1423).

Der Hussitenkrieg, der schon seit dem Jahre 1419 das Land verheerte, brachte im Jahre 1426 auch für unsere engere Heimat schreckliches Unheil. Am 16. Juni wurde zwischen einem meißnischen Heere und den Hussiten die furchtbare Schlacht auf der „Bihana“, auch die Schlacht bei Auffig genannt, geschlagen. Die besiegten Meißner flüchteten gegen das Erzgebirge hin. Ein Teil warf sich nach Karbiž, errichtete bei der Kirche und auf dem diese umgeben-